

új Nő

Női magazin • 2017. április • Ára 1,20 €

TAVASZ

SZERELEM

RÓMEÓ
ÉS JÚLIA

BÜFÉEGYETEM

SZÉP ARCOT
KERESÜNK

TÁNCOLJUNK

FÉRFI NÉLKÜL

KARRIER ÉS CSALÁD

SKÓCIA ÉS TOSCANA

KUKORICA-ARAJZVERSENY

ISSN 1335-938X



9 771335 938009

BÉHR MÁRTON FOTÓ

RÓMEÓ

Kevés színésznek adatik meg pályája során olyan főszerep, mint Rómeó. Egy szerep azonban még nem garantálja a sikert. Ahhoz kell még valami. Tehetség. Az a fajta alázatos tehetség, amellyel a színinövendék Béhr Márton alakítja Rómeót a Jókai Színházban.

– *Milyen érzés volt, amikor először beléptél a művészbemutatóra?* – Tóth Tibor igazgató és Martin Huba rendező láttak a vizsgaelőadásomon. Mikor felhívtak, hogy szeretnék rám osztani Rómeó szerepét, a mellettem álló nyakába ugrottam. Aztán vívódtam. Izgultam. Hogyan fognak a nagyok viszonyulni hozzám, a „kis” harmadéveshez? Sok utasításra számítottam. Ám segítettek abban, hogy merjek hibázni. Mert abból tanul az ember. Ellenben nem néztem meg egy Rómeó és Júlia-feldolgozást sem. Nehogy befolyásoljanak.

– *Rómeó nem egy zárkózott alkat.* – A férfiakhoz közelebb áll Mercutio vagy Tybalt karaktere, talán, mert nem igazán tudják kimutatni az érzelmeiket. Főleg a szerelemben nem. Én már megéltem, ezért van miből meríteni. Bár ma már más lecsengése van a vágynak, mint Rómeó és Júlia korában.

– *A mai felfogás szerint tizenhat évesen az ember csupán tinédzser. Ebben az életkorban az ember még nem inkább a szerelemben szerelmes?* – Ez jó meglátás. Amikor az ember először lesz szerelmes, az érzésbe éli bele magát, ezért is mondják azt, hogy az első nagy szerelem mindent elsöprő érzés. Soha nem lehet elfelejteni. Én csak azt remélem, hogy mindig ugyanilyen szenvedéllyel fogok tudni játszani. Egy színész ugyanis az érzelmeivel dolgozik. Ha kiálszik a lelkéből a tűz, akkor vége. Vannak, akiket fiatalon szárnyára kap a siker, s vannak színészek, akik öregkorukra érnek be. Ám ők a látszólag „sikertelen” években is játszanak. Elhivatottak. Maradnak. Csak lehet, hogy addigra már hiányzik belőlük a „játzás öröme”.

– *Ha az embert nagy sikerek érik, nem áll fenn a veszélye, hogy „elszáll önmagától”?* – Hát igen... Vagyis nem. Soha nem fogok magamtól hasra esni, mert az önmagammal szemben támasztott elvárásaim olyan magasak, hogy azokat képtelen vagyok teljesíteni. A Szlovák Nemzeti Színház előadásában, a *Sisiben* kórustag vagyok, és csak az a két percem van a rivaldafényben, amíg eltáncolom a magyar verbunkot. Nem is értem, miért kapta fel a média. Az *Egy örült naplójában* Popricsin szerepével már meg kellett harcolnom. Ezen a pályán sokat kell filózni. Ha nem tudjuk a választ arra a kérdésre „ki vagyok én”, nem tudjuk letapogatni a szerepünket se.

– *Köztudott rólad, hogy nagy természetjáró vagy. Viszed magaddal a hegyekbe is a szakmai dilemmákat, vagy ott végre sikerül Thália minden gondjától megszabadulnod?*

– Ott általában sikerül letenni. A sok pörgés, autózás után kifejezetten jólesik végre mélyet lélegezni a friss levegőből, lecsendesíteni az elmémet. Sokat futok, edzek. Fontos megtalálni az egyensúlyt test és lélek között. Valamikor azonban pont azért megyek ki, hogy ihletet merítsek, vagy gyakorlom magamban

a szövegemet. A tanulás ugyanolyan, mint a testedzés. Ha az agyunk rászokik az igénybevételre, akkor egyre jobban igényli az intellektuális feladatokat. Egy időben biológus akartam lenni. Kiselsősként pedig kukásként képzeltem el a jövőmet. Nagyon irigyeltem, hogy ők a szemeteskosci hátulján lógva „utazhatnak”.

– *A néptáncot kifejejtetted!* – Nem felejtettem ki, csak nem akartam az „ideiglenes” kategóriába sorolni. Annál sokkal többet jelent számomra. Édesapám tíz évig volt a Ghymes tagja, anyukám pedig a Szóttésben, majd az Ifjú Szivekben táncolt. Koncertekre, táncházakba jártunk. Kamaszként egy ideig „ciki” volt a tánc, majd a lányoknak köszönhetően visszatartottam. A magyar népzene érzelmi világa páratlanul gazdag. Gyönyörű! Az ember, éljen át bármit, biztosan talál egy olyan népdalt, ami éppen róla szól. Különbözően ma is táncolok: a Görcs Tamás és Görcs Linda alapította Zerdá Kamara Néptáncgyűjtéssel az ősszel Brazíliában turnéztunk.

– *Miért a Pozsonyi Színművészeti Egyetemet választottad?* – Én nem akartam Pesten tanulni. Nekem fontos, hogy itt maradjunk meg magyarnak. Párszor, amikor nehézségem támadt a szlovák nyelvvel, elgondolkodtam ezen. Ha az ember elsajátítja a szlovák nyelvet, tízszer annyi lehetőségre számíthat, mint mikor csak egy nyelven tud játszani. Ezért olyan sikeresek a magyar nemzetiségű színészek! Ráadásul az egyetemen a tanárok szeretnek bennünket!

Az öcsémet, László Istvánt a napokban vették fel.

– *Szerinted melyek azok a tulajdonságok, amelyeket benned megláttak?* – Talán a temperamentumom, a lobbanékonyaságom. Igen, elég forrófejű tudok lenni. Ám a mi családjunkban mindenkinek ilyen a vérmérséklete. A szomszédokat azonban nem zavarjuk, mert tizenegy éve kiköltöztünk Csiliznyáradra. Olaszos család vagyunk, ami négy fiúgyerekkel érthető is. Nagy a hangzavar, nagy a szeretet, és nagy az összetartás. Hálás vagyok, hogy ilyen családom van, mert mindig mindenben támogattak. Bár kiskoromban kifejezetten jó gyerek voltam, kamaszként már kítomboltam magam. Lázadtam. Meglepő módon a tanulás nem sínylette meg. Ha túl messzire mentem, az apukám egy „pofonnal” észhez térített. E nélkül ma ki tudja, hol lennék?!

– *Mi az, amit elvársz önmagadtól?* – Szeretném elkerülni a beskatulyázást. A közönség mindig éhezik arra, hogy legyen egy ügyes színpad, akit aztán felkap a média. Példaképem, Gary Oldman neve például azért nem cseng ismerősen, mert szélsőséges karaktereket alakított. Ezer arca van. Jó lenne erre a pontra eljutni. És nem csak a színpadon, a filmvásznon is. Közben pedig nem szeretném elfelejteni az útravalót, amit szüleimtől kaptam. És ami a mai napig szeretettel tedd. Ennyi.

Jankovič Nóra



Fotó: Dömötör Ede

A Komáromi Jókai Színház Nádasdy Ádám 2002-ben készült fordításával, modern rendezéssel vitte színpadra a *Rómeó és Júliát*. A két főszereplőt Bárdos Judit és Béhr Márton alakítja. • *Shakespeare*, amikor megírta *Rómeó és Júlia* történetét, biztosan nem gondolta, hogy ez lesz az a darabja, amit a legtöbbször fognak játszani. Azóta már persze többször átirták, „modern” magyar nyelvre is lefordították, hogy befogadható legyen. (Ki akar négy órát végigülni a színházban?) Egy modern *Rómeó és Júliához* modern jelmezek illenek. Miért botladoznának a színésznők sűrű alsószoknyákban, viselnének nehéz bársony- vagy brokátgamurrát? És bizony, már kardot sem hordanak a suhancok. Annak a kornak már rég leáldozott, így a komáromi színpadon a *Montague-k* és *Capuletek* „vipérákkal” ölik egymást. • A díszlet és a jelmezek monokrómok, csak a *Capulet* család agresszív férfinjai viselnek piros zoknit, illetve *Júlia* piros ruhát. *Martin Huba* rendező és *Varga Emese* dramaturg mindenre gondolt. • A fordítás cseh verziója „chort”, kórust használt: innen vették át a fehér ruhás őrangyalok kórusát, akik *Júliát* végigkísérik az egész darabon (lásd képünkön). • A darab aktuális, hiszen az emberi természet és az emberi viszonyok nem változnak. És az első látásra szerelemre ma is érvényes, hogy egy „mindannyiunknál hatalmasabb erő áthúzza számításainkat”.



JÚLIA

A sokadik hívás után sikerül megbeszélni egy időpontot. Körülnézek, keresem a sztárt, a divát, a Lady Annát, Salómét és Portiát, de a kávézó előtt csak egy törékeny, hamvas lányt látok. Elbizonytalanodom, ekkor azonban rám néz, és védjegyévé vált mosolyáról már tudom, ő az. A Szlovák Filmszövetség, a Szlovák Filmakadémia és az Art Film Fest díjának birtokosa: Bárdos Judit.

– Most ez egy sűrű időszak – magyarázza, miközben a telefonján még gyorsan elküld egy üzenetet. – Szinte egész nap próbálunk, a bemutatóig pár nap van hátra. Szeretem *Shakespeare* világát. Játsoztam már Komáromban *A velencei kalmárban*, a Szlovák Nemzeti Színházban a *Coriolánusban*, a Pozsonyi Nyári Várjátékok során pedig a *Vízkereszt, vagy amit akartok* című vígjátékában. Júlia szintén szerelmes szerep, mint *Portia* és *Viola*. Ezért szeretem olyan nagyon. Tudok építkezni a saját tapasztalataimból. Közben fut a Szlovák Nemzeti Színház előadása, a *Natálka* is, amivel hetente lépünk fel iskolákban. A darab egy roma család igaz története alapján íródott. Egy rasszista támadás során megsérült két éves kislány megtört, de hihetetlenül erős anyukáját alakítom.

– *Egy kortárs darabból nem könnyű átváltani Shakespeare „porlepte” korába.* – Mindkét esetben az el nem fogadásból ered a konfliktus. *Martin Huba* alaposan „leporolta” a veronai szerelmeinek történetét.

– *Mennyire tudott azonosulni Júlia karakterével?* – Érdekházasságok ma is vannak. Sok szülő megpróbál beleszólni gyermeke párválasztásába. A *Montague*-k és a *Capuletek* vizsgálja is ilyen szülő-gyermek konfliktus. Egyébként hiszek benne, hogy létezik szerelem első látásra. Nekem is vannak olyan pillanataim, amikor elvárásol valaki. Ám óvatos vagyok a szerelemben.

– *Rossz tapasztalatból fakad ez az óvatosság? Vagy ilyen az alaptermészete?* – Is-is. Ezt inkább ne feszegessük.

– *Igazából minden filmjének egy díjat köszönhet, sőt a Fair play című cseh alkotás fel lett terjesztve a legjobb idegen nyelvű film Oscar-díjára is!* – Ettől még a hosszú távú siker nincs borítékolva. Lehet, hogy a következő filmnek nem lesz ilyen hangos visszhangja. Mindig van hová fejlődni. Az ember a próbákban minden nap szembesül a saját határaival. A színjátszás a mának szól. Estéről estére ki kell hozni magunkból a maximumot, a nézőnek nem mondhatjuk azt, hogy „tegnap jobb volt”. És huszonnyolc évesen még nem tudhatom, hogy „örökké” sikerülni fog. A színházi világ kegyetlen, itt mindenki pótolható.

– *Nem hiányzik egy állandó társulat nyújtotta védőháló?*

– Az éremnek két oldala van. Egy évig a Komáromi Jókai Színház társulatánál játszottam. Sok felkérést viszont állandó tagként nem tudnék elvállalni. Ezért inkább a szabadúszás mellett döntöttem. Persze, így szeptemberben nem látom előre az egész évadot, nem tudom, mikor milyen szerepre hívnak.

– *Az élet minden területén ilyen fontos a függetlensége?*

– Nem vagyok tervezgetős alkotó. Sodródok. Általában hamar döntök. Ha pedig utólag rájövök, hogy mégis jobb lett volna a másik szerep, nem szomorkodom. Felesleges. A múltat nem lehet átírni. Az én életemben is vannak jobb és rosszabb időszakok. Attól, hogy három televíziós csatorna sorozatában játszom, még ugyanúgy járok castingokra.

– *Hol van az otthona?* – Most Pozsonyban, és ha időm engedi,

Szencre megyek haza, a szüleimhez. Nem tudom, hol fogok végleg gyökeret eresztetni. Prága tetszik. Nagyon. Ám ebben a szakmában nem lehet tervezni. Ha jönne egy komoly kapcsolat, nem hezitálnék. Nem szeretném kitolni a gyermekvállalást. A házasság intézményében nem hiszek. Két ember élhet együtt-egymásért boldogan „papír” nélkül is, de férj-feleségként, egymás mellett „ársas magányban” is. A legtöbb nő talán azért vágyik esküvőre, mert „királylányként” szeretne végre a figyelem központjában lenni. Én színésznőként már annyiszor átéltem hasonlót, hogy nem vágyom álomruhára. Még csak Facebook-lájkokra sem. Nem is vagyok fent a közösségi oldalakon. Annyi mindent mutatok meg magamból a színpadon, hogy a magánéletemet már nem szeretném mindenkivel megosztani. Csak az az érzésem, hogy a férfiak félnek a sikeres nőktől.

– *Ha valami öröme-bánata van, melyik várcsba szokott először telefonálni?*

– A három barátnőm egyikének vagy az anyukámnak (*Bárdos Ágnes* a Szlovák Televízió magyar adásának szerkesztője – a szerk. megj.) Szencre. Lelki és csajos kérdésekkel leginkább hozzá szoktam fordulni. Apukámhoz (*Bárdos Gyula* politikus – a szerk. megj.) inkább szervezési kérdésekkel. Abszolút tiszteletben tartják a döntéseimet. Akkor is támogattak, mikor úgy döntöttem, hogy a gimnáziumból átlépek a konzervatóriumba. Nagyon szeretek zongorázni, és nagyon hiányzik. A pozsonyi albérletben nincs zongora.

– *Több mint tíz filmben szerepelt eddig. A színház vagy a film világa áll közelebb önhöz?* – Mindkettő. Egy film forgatása során korrigálni lehet a hibákat, újra fel lehet venni a jelenetet. A kamera azonban kíméletlenül rögzít mindent. Szinte belelát az emberbe. Nem lehet izgulni vagy szégyenkezni.

– *Nem okoz nehézséget, hogy párhuzamosan három nyelven játszik?* – A szlovák nyelvvel – a magyar akcentusomon kívül – már a konzervatóriumban és a színművészeten sem voltak különösebb gondjaim. A cseh produkciókban az elején még szinkronizáltak, de a most futó, *Bohéma* című sorozatban már a saját hangomat hallhatják a nézők. Nagy sikerélmény, de elképesztő munka van mögötte. Hosszú ideig jártam egy cseh nyelvű „coach”-hoz, aki rengeteget segített. A gondot inkább a nyelvek közti váltás okozza, ezért például, mikor a nyitrai színházba megyek fellépni, útközben szlovák rádiót hallgatok. Igyekszem ráhangolódni a nyelvváltásra. Izgalmas kihívás „idegen” nyelven játszani. Nem mondom, hogy időnként nem fárasztó, de nagyon szeretem, mert így többféle kulturális impulzust kapok.

– *Egy színész munka közben szinte szó szerint kiteszi a lelkét. Hogy szokott pihenni, feltöltekezni?* – Imádom moziba és koncertekre járni. Nyaranta pedig bepakolok a hátizsákomba, és útra kelek a barátaimmal. Az úti célunk Horvátország, de voltunk már Franciaországban és Spanyolországban is. A lényeg a tenger. Imádom. Szeretek ülni a vízparton, nézni a végtelen kékséget.

Jankóvi Nóra